

Jessica Clare

In bed met een miljonair

ISBN 978-90-225-7329-7

ISBN 978-94-023-0484-8 (e-boek)

NUR 302

Oorspronkelijke titel: *The Wrong Billionaire's Bed*

Vertaling: Gail Trouw

Omslagontwerp: Bart van den Tooren | BVD T

Omslagbeeld: © Ingram Image Ltd.

Zetwerk: CeevanWee, Amsterdam

© 2013 by Jessica Clare

All rights reserved.

Published in agreement with the author c/o Baror International Inc.,
Armonk, New York, USA.

© 2015 voor de Nederlandse taal: Meulenhoff Boekerij bv, Amsterdam

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

1

Drie tieners zaten op de rand van een wankel houten steiger bij de vijver.

‘Vandaag ben ik dertien geworden,’ zei Daphne Petty tegen de jongen die naast haar zat. Ze wierp hem een kokette blik toe en wond een helrode lok haar rond haar vinger. ‘Je weet wat dat betekent, toch?’

‘Dat Audrey vandaag ook jarig is?’ Cade keek over Daphnes schouder en lachte naar haar stille tweelingzusje.

Audrey glimlachte verlegen, ze voelde zich opgelaten omdat hij eraan gedacht had. Zwiggend zat ze tegenover haar levendige, flirtgrage zus. Zo ging het meestal. Daphne eiste alle aandacht op en Audrey stond er min of meer voor spek en bonen bij. Niet dat ze dat erg vond; Daphne was de ‘stoute tweelingzus’, en Audrey vond het helemaal niet erg om de ‘brave’ van hen tweeën te zijn. Je kwam veel minder vaak in de problemen als je de brave tweelingzus was, en als er iets was waar Audrey een hekel aan had, was het wel in de problemen zitten.

‘Nee, dat is het niet,’ zei Daphne pruilend. Ze gaf een duwtje tegen zijn schouder. ‘Let eens op mij.’

Cade verplaatste zijn geamuseerde blik meteen weer naar Daphne. ‘Ik let ook op jou.’

‘Nee, je kijkt naar Audrey. Vind je me niet leuk, Cade?’ Ze bleef de lok haar maar om haar vinger winden. Het was een ge-

baar dat ze hun oudere zus Gretchen met groot succes had zien maken. Gretchen kreeg altijd veel aandacht van jongens, en Daphne wilde alles van haar leren.

‘Ik vind jullie allebei aardig,’ zei Cade vrolijk, en hij woelde door Daphnes haar alsof ze een klein kind was. ‘Jullie zijn mijn vriendinnen.’

‘Beste vriendinnen,’ zei Audrey verlegen, terwijl ze haar benen heen en weer liet zwaaien.

Daphne rolde met haar ogen naar haar zus. ‘We kunnen geen beste vriendinnen zijn met een jongen. Jongens kunnen alleen maar je vriendje zijn.’

Cade schoot in de lach. ‘Jullie zijn te jong voor me. Ik ben vijftien. Jullie zijn net dertien geworden.’

‘Nou, het is mijn...’ Ze draaide zich om en keek naar haar tweelingzus. ‘... ónze verjaardag en je moet ons een cadeautje geven.’

Cade trok even aan de gerafelde boord van zijn overhemd. Dat was vaal en versleten, zoals bijna alles wat hij bezat. Niemand zei het hardop, maar de Archers waren het armste gezin in een toch al behoorlijk arm deel van hun wijk. Ze waren zelfs armer dan de ouders van Audrey en Daphne, die lange dagen maakten voor een karig loontje. ‘Ik heb geen geld, Daphne. Ik mag volgend jaar pas een baantje nemen, weet je nog?’

‘Dat geeft niet,’ zei Daphne. ‘Je kunt ons iets geven wat niks kost.’

‘Zoals?’

Een kus, dacht Audrey dromerig, terwijl ze naar Cades prachtige blauwe ogen en blonde haar staarde.

‘Je kunt ons leren hoe we met een jongen moeten vrijen,’ zei Daphne geslepen, weer op die ondeugende toon. ‘Ik moet oefenen zodat ik voorbereid ben op mijn eerste echte vriendje.’

Cade sputterde. ‘Vrijen? Ik dacht het niet. Het is alsof jullie mijn zussen zijn.’

Het was niet de eerste keer dat hij dat zei. Audrey voelde een lichte steek in haar hart, maar het was duidelijk dat haar zus niet uit het veld geslagen was. Doorgaans accepteerde Daphne geen nee.

‘Alleen een knuffel dan?’ vroeg Daphne liefjes.

‘Natuurlijk,’ zei Cade. Hij leunde naar voren en sloeg zijn arm om Daphne heen.

Die klemde meteen haar armen stevig om Cade heen en drukte haar mond op die van hem, waardoor ze hem overrompelde met een kus. Audrey was zo van haar stuk gebracht dat haar mond openviel. Ze keek toe terwijl haar tweelingzus de jongen kuste – nee, verslónd – terwijl ze wist dat Audrey verliefd op hem was. Hun vriend.

Cade maakte een verrast geluid en probeerde zich terug te trekken, maar Daphne zat aan hem vastgeplakt als een bloedzuiger.

‘Daph, hou op,’ siste Audrey. Woede borrelde in haar op. Hoe durfde ze zoiets uit te halen met Cade. Het was al erg genoeg dat Daphne hem constant voor zichzelf opeiste. ‘Hou er nu mee op!’

Maar Daphne hield niet op. Ze zei hard ‘mmmmm’, alleen maar om Audrey op te fokken.

Dus duwde Audrey haar zus de vijver in.

Met een plons viel Daphne schreeuwend in het water, en Cade kon nog net achteruitkrabbelen op de steiger. Hij staarde Audrey vol verbazing aan.

Dat was begrijpelijk, want Audrey was zelf ook behoorlijk verbaasd over wat ze gedaan had.

Verdorie. Dat had je nou met zo’n impulsieve aard. Audrey probeerde die onder controle te houden, echt waar, maar dat lukte niet altijd.

Zoals op dit moment.

Daphne kwam boven in het schuimende water van de vijver en sloeg gillend met haar armen om zich heen. ‘Audrey, stomme doos!’ riep ze. ‘Cade, help me eruit!’

‘Dat was niet cool, Audrey,’ zei Cade tegen haar. Hij leunde over de rand van de steiger en stak zijn hand uit naar Daphne. Toen ze maar bleef spartelen, slaakte hij een zucht en keek hij naar Audrey, die als aan de grond genageld op de steiger stond.

Ze deed zo hard haar best om de brave tweelingzus te zijn, echt waar.

‘Hier, hou dit vast,’ zei Cade tegen haar, en hij trok zijn overhemd uit. Toen sprong hij in het water en greep Daphne vast, die hem snikkend om de hals viel. Hij begon met haar naar de kant te zwemmen.

Even later stonden ze samen druipend op de oever. Audrey stond nog steeds op de steiger met Cades overhemd in haar handen geklemd. Ze voelde zich vreselijk over wat ze had gedaan. Ze had haar zus in het water geduwd, en dat allemaal omdat Daphne de jongen gekust had op wie Audrey haar zinnen gezet had.

Maar het was niet zomaar een jongen. Dit was Cade. Audrey aanbad hem al eeuwen, en Daphne wilde hem alleen maar omdat Audrey hem ook wilde. Zo ging het nou altijd.

‘Je kwam me redden,’ zei Daphne snikkend, en ze klampte zich aan Cade vast.

‘Natuurlijk,’ zei hij sussend. ‘Ik zal je altijd komen redden, Daph. Dat weet je.’

Dat was waar. Hoewel ze twee jaar scheelden, hadden ze met zijn drieën jarenlang door de buurt gezworven: op rivierkreeftjes vissen, in de vijver spelen, fietsen. Wat ze ook deden, Daphne raakte altijd in moeilijkheden – zoals die keer dat ze het deksel van een put gehaald had en naar beneden was geklommen – en Cade moest haar dan te hulp komen.

Daphne zorgde voor problemen, en Cade kwam haar red- den. Terwijl Audrey erbij stond en ernaar keek, omdat zij de brave van hen tweeën was.

Tot vandaag dan, toen Audreys opvliegende karakter op- speelde en ze in een oogwenk in de 'stoute tweelingzus' veran- derde.

Daphne veegde een streng kletsnat haar van haar voorhoofd en fronste naar Audrey. 'Ik ga het thuis aan mama vertellen. Hier zul je spijt van krijgen, Audrey.' Ze draaide zich om en stampte ervandoor, terug naar huis.

Audrey haalde diep adem. Ze kreeg zeker weten huisarrest.

'Het lijkt erop dat het verjaardagsfeestje eerder afgelopen is,' zei Cade tegen haar terwijl hij over de steiger liep en zijn over- hemd pakte. Hij trok het over zijn hoofd en ging met zijn vin- gers door zijn natte haar.

'Het geeft niet,' zei Audrey. 'Ze vergeeft me wel. We zijn een tweeling. We kunnen niet boos op elkaar blijven.'

Cade glimlachte, strekte zijn arm uit en woelde door Audreys haar. 'Nou, aangezien jullie een tweeling zijn, kan ik niet de één een cadeau geven en de ander overslaan, of wel soms?'

Hij boog voorover en kuste haar op haar wang vol sproeten.

Audrey werd knalrood. Haar mond viel weer open.

Cade trok zich terug, maakte haar haar weer in de war en grijnsde naar haar. 'Gefeliciteerd met je verjaardag, Audrey.' Toen ze daar maar bleef staan, voegde hij eraan toe: 'Je kunt maar beter naar huis gaan om te kijken hoe het met Daph gaat.'

Audrey knikte en racete Daphne achterna. Haar wang brandde op het perfecte plekje waar hij haar gekust had.

En inderdaad, Audrey kreeg die dag huisarrest. Daphne had snikkend haar verhaal aan hun ouders verteld, die met gepast afgrijzen gereageerd hadden. Audrey werd vroeg naar bed ge- stuurd, zonder tv of computer, terwijl Daphne laat op mocht

blijven en zich te goed deed aan de verjaardagstaart. Daphne was van streek, en dat was bijna net zo erg als wanneer ze in de problemen was gekomen.

Die dag leerde Audrey twee dingen.

Ten eerste: dat ze nooit meer de vergissing zou begaan om de stoute tweelingzus te zijn.

En ten tweede: dat ze absoluut, honderd procent zeker, verliefd was op Cade Archer.

Twaalf jaar later

Audrey wierp een blik in de toiletspiegel, streek een losse lok haar glad en trok haar jasje voor de achtste keer die ochtend recht.

Tijd om naar de baas te gaan.

Ze liep de wc uit, gespannen door een mengeling van angst en behoedzaamheid. Niet dat je dat aan haar kon afzien. Ze was er heel goed in om kalm te blijven en haar zenuwen in bedwang te houden in stressvolle situaties, en dit was zeker zo'n situatie. Haar lage hakken klikklakten op de marmeren vloer van het hoofdkantoor van Hawkings Conglomerate terwijl ze vlug de binnengekomen post uit de mand haalde en terugliep naar haar bureau. Toen ze alle enveloppen had gesorteerd die Logan persoonlijk moest bekijken, bond ze de rest bij elkaar met een elastiek. Ze legde het stapeltje in haar postvak zodat ze er later naar kon kijken.

Haar hand bleef hangen boven het roddelblad op haar bureau. Na even aarzelen vouwde ze het tijdschrift in de lengte dubbel en stopte ze het onder haar arm. En toen, met de post in de hand, liep ze naar Logan Hawkings gesloten deur en klopte tweemaal.

‘Kom binnen,’ riep hij.

Dat deed ze, en haar maag kwam maar een klein beetje in opstand.

Hij keek niet op terwijl ze dichterbij kwam, maar bleef op zijn laptop typen. Audrey deed wat ze altijd deed: ze liep naar zijn postvak en pakte de uitgaande memo’s en faxen die ze moest afhandelen. Ze liet zijn persoonlijke post in zijn inbox glijden en wierp een blik op hem. Maar het lukte haar niet het verzoek over haar lippen te krijgen.

Dus treuzelde ze. ‘Koffie, meneer Hawkings?’

‘Graag, dank je.’

Ze liep naar de Keurig-machine in haar aangrenzende kantoor en zette een kopje voor hem. Ongeduldig wachtte ze tot het apparaat klaar was. Toen het zover was, deed ze er suiker en koffieroom in. Ze roerde, terwijl ze zichzelf er in stilte van langs gaf omdat ze er nog niet over was begonnen. Ze kwam zijn kantoor weer binnen met het kopje in haar hand en zette het op zijn bureau neer.

Weer keek hij niet op.

‘Nog dingen voor de stomerij vandaag, meneer Hawkings?’

‘Nee.’ Hij pakte de kop op en wierp haar een achterdochtige blik toe. ‘Is er iets mis?’

En zij maar denken dat ze het zo goed verborgen wist te houden. Audrey klemde het roddelblad in haar hand en stond voor zijn bureau te aarzelen. ‘Ik... moet wat vrije dagen opnemen.’

Logan fronste over zijn koffiekop heen. ‘Vrije dagen?’

Dat had ze al gedacht, het viel niet goed. In de drieënhalf jaar dat ze voor Logan werkte, had ze nooit een dag gemist. Ze kwam ’s morgens als eerste, vertrok pas als hij weg was en ging met vakantie als hij ook vakantie had, zodat zijn planning niet in de war raakte.

Ze was de ideale werkneemster. Ze zag erop toe dat alles zo rustig en soepel mogelijk verliep voor meneer Hawkings. Als er iets voor hem moest worden afgehandeld, zorgde zij dat het gebeurde.

En ze had nog nooit, maar dan ook nooit, om vrije dagen gevraagd, tot vandaag.

Audrey slikte moeizaam. 'Ik ben bang van wel.'

'Hoeveel vrije dagen?'

'Ik... weet het niet. Het is een privéaangelegenheid.' Zwijgend vouwde ze het roddelblad open en gaf het aan hem.

Logan gooide het op zijn bureau en bekeek de foto op het omslag. De kop stond in felgele vette letters boven de korrelige foto. POPPRINSES BETRAPT IN COKE-ORGIE! FOTO'S OP PAGINA 17! En daar was onmiskenbaar het gezicht van haar tweelingzus; graatmager, haar haar vol klitten en in een afschuwelijke kleur zwart geverfd. Met een wezenloze glimlach op haar gezicht, lijntjes snuivend in de wc van een club en leunend op een stel mannen die al net zo wezenloos uit hun ogen keken. Audrey had geen idee wie ze waren. Ze wist tegenwoordig niet meer met wie Daphne omging. Daphnes manager regelde dat allemaal... theoretisch gesproken dan. Ze vermoedde dat hij eerst voor zichzelf zorgde en daarna pas voor Daphne.

Logan wierp een blik op het tijdschrift, en keek daarna weer naar haar. 'Je zusje?'

Ze knikte kort. 'Ik begrijp dat dit slecht uitkomt, maar ik heb extra voorzorgsmaatregelen genomen om uw planning niet in gevaar te brengen. Ik heb het met Cathy van P&O besproken, en ze heeft toegezegd dat ze een uitzendkracht laat komen zodat ik die kan laten zien hoe de dagelijkse gang van zaken hier is.'

'Het is prima.'

'Ik zorg ervoor dat ze ingewerkt is voordat ik vertrek. Ik heb

mijn telefoon bij me zodat u me kunt bereiken – of zij – als u iets nodig hebt. En ik heb uw adresboek en agenda bijgewerkt. De vergadering van volgende week...'

'Het is prima, Audrey. Neem zo veel tijd als je nodig hebt.' Hij vouwde het tijdschrift dubbel en reikte het haar weer aan. 'Ik neem aan dat je zorgt dat ze hulp krijgt?'

Ze nam het van hem aan, haar vingers plotseling trillend door de opluchting. 'Ze weigert zich in een afkickkliniek te laten opnemen, maar ze heeft ermee ingestemd om er een tijdje tussenuit te gaan als ik met haar meega. Geen feestjes, geen drugs. Het komt erop neer dat ik constant bij haar zal zijn om te zorgen dat ze afkickt.' Ze aarzelde. 'Het kan wel een paar weken duren. Misschien zelfs langer. Als dat een probleem is...'

'Het is prima.'

'Als ik nog persoonlijke zaken voor u moet regelen...'

'Ik zei dat het prima is, Audrey.' Nu begon hij geïrriteerd te raken. Dat zag ze aan zijn wenkbrauwen. 'Als er nog persoonlijke zaken geregeld moeten worden, vraag ik Brontë wel of ze me kan helpen. Het geeft niet. Neem zo veel tijd als je nodig hebt. Je familie gaat voor.'

Ze had nooit gedacht dat ze multimiljonair Logan Hawkings die woorden zou horen zeggen. Door zijn verloofde was hij heel wat relaxter geworden. Ze knikte. 'Dank u, meneer Hawkings. Ik regel het met Cathy.'

'Doe zo meteen de deur achter je dicht.' Hij draaide zich naar zijn computer en begon weer te typen.

Stilletjes ging ze zijn kantoor uit en sloot de deur achter zich. Pas toen die dicht was, stond ze zichzelf toe om ertegenaan te leunen, terwijl ze van opluchting haar adem fluitend liet ontsnappen.

Dat was veel beter gegaan dan ze verwacht had. Veel relaxter, zeker weten. Twee jaar geleden – nee, verdorie, zelfs zes

maanden geleden nog – zou Logan ondubbelzinnig duidelijk gemaakt hebben dat als ze haar baan op prijs stelde, ze een manier zou moeten vinden om het te regelen. Hij betaalde haar tenslotte een riant salaris, en als ze geen manier kon verzinnen om haar werk naar behoren te doen, dan zou hij iemand zoeken die dat wél kon.

Maar dat was natuurlijk vdo – Voor de Orkaan. En voor Brontë. Toch vond Audrey het niet prettig om hem om een gunst te vragen. Logan wist dat zij en Daphne tweelingzussen waren – hij had haar een keer ontmoet tijdens een nogal ongemakkelijk etentje. De meeste mensen wisten niet dat ze een tweelingzus had, en Audrey praatte er vrijwel nooit over. Ze wist helaas uit ervaring dat het gesprek drie kanten op kon gaan.

Scenario een: O mijn god. Ben je familie van Daphne Petty? Dé Daphne Petty? De zangeres? Kun je een handtekening voor me vragen? Vrijkaartjes? Een bezoekje aan het verjaardagspartijtje van mijn kind?

Scenario twee: Daphne Petty? Echt waar? Je lijkt echt totaal niet op haar. Zij is glamoureuus. En jij... niet.

Of scenario drie: Daphne Petty? Arme jij. Is ze echt zo erg?

Scenario een was gewoon vervelend, maar daar had ze lang geleden al mee leren omgaan. Nee, ze kon geen gratis spul/kaartjes/laatste albums regelen. Nee, ze kon er niet voor zorgen dat Daphne kwam opdagen op iemands feestje. Ze had altijd visitekaartjes bij zich van de manager van Daphnes fanclub en deelde die uit als mensen bleven aandringen.

Scenario twee was irritant, maar ook daarmee had ze lang geleden leren omgaan. Als ze optrad droeg Daphne wilde, kleurrijke outfits en dikke lagen make-up. Ze stapte altijd uit de auto met hakken van vijftien centimeter hoog, lange valse wimpers en met haar haar in een trendy kleur geverfd. Jaren